

Europaparlamentets retsudvalg har vedtaget, at berettigelsen af at anvende art. 100 som hjemmel for forslaget ikke er godtgjort. Retsudvalget har derfor i en betænkning, der er afgivet i juni 1980, henstillet til Europaparlamentet, at det anmoder Kommissionen om at trække sit forslag tilbage.

7. Lovforslaget

Som nævnt under pkt. 1 finder justitsministeriet det både væsentligt og påkrævet for styrkelsen af kreditkøberens og især forbrugers retsstilling, at der gennemføres en lov om køb på kredit som foreslået af kreditkøbsudvalget. Tilsvarende lovgivning forberedes som nævnt under pkt. 5 i Norge og er allerede gennemført i Sverige.

Justitsministeriet har overvejet, om en reform af kreditkøbsområdet bør afvente udviklingen inden for EF. Spørgsmålet om gennemførelsen af direktivforslaget er imidlertid uafklaret på grund af behandlingen i EF-parlamentet, jfr. ovenfor pkt. 6. Ud fra erfaringerne med de forslag til direktiver om civilretlig forbrugerbeskyttelse, som Kommissionen hidtil har fremsat, må det endvidere under alle omstændigheder forventes, at forhandlingerne i Rådets arbejdsgruppe vil blive vanskelige og vil strække sig over adskillige år. Da endvidere den påtænkte lovreform har et langt videregående sigte end direktivforslaget, har justitsministeriet ikke fundet at burde afvente en vedtagelse af direktivforslaget. Hertil kommer, at en eventuel senere tilpasning til direktivet formentlig forholdsvis let i det væsentlige vil kunne ske ved en tilføjelse til loven af et særskilt kapitel om andre former for forbrugerkredit end kreditkøb.

Justitsministeriet kan i det væsentlige tiltræde de synspunkter, som kreditkøbsudvalget har lagt til grund ved udarbejdelsen af lovudkastet. Det foreliggende lovforslag er derfor udarbejdet på grundlag af udvalgets udkast, men fraviger dog dette på visse punkter, navnlig under hensyn til synspunkter, som er fremsat af de myndigheder og organisationer, som har udtalt sig om kreditkøbsudvalgets betænkning. I det følgende omtales indledningsvis nogle generelle spørgsmål vedrørende lovens opbygning (a) og afgrænsningen af forbrugerbegrebet (b). Derefter redegøres der for de væsentligste forskelle mellem lovforslaget og kreditkøbsudvalgets lovudkast (pkt. c-i).

a) Lovforslagets opbygning.

Nogle af de hørte erhvervsorganisationer har anført, at de finder det u hensigtsmæssigt at regulere retsforholdet mellem to erhvervsvirksomheder i

en lov, hvis hovedsigte er at beskytte den økonomisk svage part. Disse organisationer mener derfor, at kreditkøb bør reguleres i to love, én for erhvervsdrivendes køb på kredit og én for forbrugers køb på kredit. Den nærmere argumentation herfor fremgår bl. a. af bilag 10 i betænkningen.

Justitsministeriet finder dog ligesom udvalgets flertal, jfr. betænkningen s. 35-36, at hensynet til overskueligheden og behovet for at mindske afgrænsningsvanskeligheder taler for, at lovreguleringen sker i én fælles lov, i hvilken der samtidig tages hensyn til, at den beskyttelse, der gives kreditkøberne, bør gradueres efter, hvem købereren er. Justitsministeriet finder endvidere, at en sådan løsning giver bedst mulighed for tillige at sikre den mindre erhvervsdrivende, der køber på kredit, en rimelig beskyttelse.

Lovforslaget er på denne baggrund opbygget efter samme principper som udvalgets lovudkast. Kapitel 1 (§§ 1-7) angiver lovens område og indeholder flere vigtige definitioner. Kapitel 2 (§§ 8-17) indeholder de almindelige bestemmelser, som finder anvendelse på alle kreditkøb. Kapitel 3 (§§ 18-32) indeholder de særlige regler vedrørende køb med ejendomsforbehold. Kapitel 4 (§§ 33-36) indeholder enkelte særregler vedrørende kontokøb. Kapitel 5 (§§ 37-42) indeholder især bestemmelser om civilretlige og strafferetlige sanktioner, og kapitel 6 (§§ 43-44) indeholder ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

b) Forbrugerbegrebet (forslagets § 4).

En række af lovforslagets bestemmelser skal kun anvendes i forbrugerkøb. Det har derfor væsentlig betydning, hvordan dette begreb defineres. Efter udvalgets forslag defineres forbrugerkøb som køb, der indgås med sælgeren i dennes erhverv, når det købte hovedsageligt er bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for købereren, og sælgeren vidste eller burde vide dette.

Denne definition svarer til den civilretlige afgrænsning, som er fastlagt i adskillige forbrugerbeskyttelseslove i de senere år, nemlig lov nr. 638 af 21. december 1977 om renter ved forsinket betaling m. v., lov nr. 139 af 29. marts 1978 om visse forbrugerftaler (dørsalgsloven) og lov nr. 147 af 4. april 1979 om ændring af købeloven (forbrugerkøb). I forbindelse med denne lovgivning er det af adskillige erhvervsorganisationer anført, at definitionen er for snæver, idet mindre erhvervsdrivende ofte har behov for samme beskyttelse som forbrugere. Tilsvarende kritik er blevet anført i anled-